

Arrest

**nr. 188 578 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 12 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, loco advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, dient op 29 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 september 2013, met kennisgeving op 10 februari 2014, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

C., K. (...) (R.R.. (...))

nationaliteit: India

geboren te Panchkula op (...).1989

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 31.01.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door C.K. (...) die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag arts-adviseur d.d. 30.08.2013)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van “artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Het middel luidt als volgt:

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 29.11.2010 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door C.K. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie medisch verslag arts-adviseur dd. 30.08.2013)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Het attest van Immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 29.11.2010. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en verzoeker werd in het bezit gesteld van een AI.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 29.11.2010. Daarbij voegde hij een medisch attest opgesteld door de behandelende geneesheer.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat de aandoeningen van verzoeker geen bedreiging zouden inhouden voor zijn leven. Verzoeker lijdt immers aan onderontwikkeld genetalia!

Dit heeft urologische en psychologische gevolgen.

Verskillende medische attesten bevestigen expliciet dat verzoeker adequaat en regelmatig opgevolgd dient te worden, dat dit al een indicatie is van de graad van ernst.

Bovendien erkent de arts-attaché dat dit verregaande psychologische gevolgen heeft voor verzoeker.

Dat dit eveneens een indicatie geeft van de graad van ernst van de aandoening.

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts-attaché van DVZ dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [en recente] inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoeker lijdt aan onderontwikkelde genetalia waarbij een nauwgezette opvolging vereist is omwille van de urologische problematiek..

Hoe kan een aandoening waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een levensbedreigende aandoening en levenslange behandeling, geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Men mag ervan uitgaan dat het hier gaat over een aandoening die nauwgezette zorg en opvolging vereist. Dit wordt ook bevestigd door de behandelende geneesheer.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoeker de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoeker niet krijgen in zijn land van herkomst!

Dat verzoeker reeds meer dan 4 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Tot wie zou hij zich moeten richten voor hulp en ondersteuning? Hij heeft daar immers niets of niemand meer!

Zelfs voor een tijdelijke terugkeer, die sowieso onmogelijk is gezien de medische problematiek van verzoeker, is er geen onderkomen of verblijf voor verzoeker.

Ook de ontvankelijkheidsbeslissing van DVZ geeft een zekere indicatie over de graad van ernst van de aandoening van verzoeker.

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché.

Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoeker wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts baseert op enkele medische attesten en helemaal geen onderzoek verricht. Dat dit onzorgvuldig is van de arts-attaché aangezien de medische situatie niet correct ingeschat wordt.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoeker, grondig zou onderzocht hebben!

De medische aanvraag en de ingediende medische attesten beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Verzoeker kan onvoldoende afleiden waarom men geen rekening houdt met alle door hem aangehaalde elementen en stukken.

Uit de acties van verwerende partij blijkt dat zij niet de minste intentie hebben gehad om de actuele situatie te kennen of zelfs maar te willen onderzoeken!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is! Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem.

Dat uit het advies van de arts-attaché het lijkt alsof dat dit genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch dossier met de nodige zorg en aandacht had nagelezen of verzoeker met de nodige zorg onderzocht had.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte niet zou beantwoorden aan de ziekte zoals omschreven in §1 van de Vreemdelingenwet. Minstens heeft de arts-attaché niet de actuele situatie willen beoordelen of onderzoeken.

Bovendien is verzoeker niet akkoord met de volgende stelling van de arts-attaché:

" Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 26.10.2010"

Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché onmogelijk een correcte beoordeling kon maken.. Het is opvallend dat men dit dossier niet met de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid heeft behandeld en zich

na een periode van meer dan 3 jaar voornamelijk beperkt heeft tot te stellen dat zij over onvoldoende informatie zouden beschikken, zonder enige actie te ondernemen om deze te bekomen.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de medische toestand van verzoeker echt te kunnen inschatten. Verzoeker hoopte dat de arts-attaché hem minstens zou onderzoeken om de medische toestand van verzoeker te kunnen inschatten of indien er twijfel zou zijn om bijkomende informatie zou vragen.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoening van verzoeker te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Verzoeker kan op onvoldoende afleiden waarom men geen rekening houdt met de door hem aangehaalde elementen. Indien DVZ dit gedaan had, hadden zij de nodige informatie kunnen afleiden uit de bijlagen of opvragen!

Indien men het medisch getuigschrift en het administratief dossier van verzoeker in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de graad van ernst van de aandoening van verzoeker te bepalen.

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoeker uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker, in het nemen van zijn beslissing.

Gelieve in de bijlage een recent medisch attest terug te willen vinden waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker regelmatig en correct opgevolgd dient te worden.

De behandelende arts erkent bovendien dat verzoeker tot op heden behandeld wordt.

Uit de motivering van de arts-attaché lijkt het alsof verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: " Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Dat dit onredelijk is en onzorgvuldig van DVZ. In eerste instantie werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard! Dat dit dan ook reeds een indicatie geeft over de graad van ernst!

Bovendien is het op zijn minst opvallend te noemen dat men de aandoening van verzoeker gedurende meer dan twee jaar en half wel ernstig genoeg achtte om hem in het bezit te stellen van een AI en nu zonder enig individueel en gegrond onderzoek de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard.

Bezwaarlijk kan men stellen dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is. Na verzoeker meer dan twee jaar en half in het bezit te hebben gesteld van een AI tracht men zich er nu gemakkelijk van af te maken door te stellen dat de graad van ernst niet bepaald zou kunnen worden, zonder verzoeker of het dossier grondig te onderzoeken.

Dat DVZ het vertrouwensbeginsel op deze manier flagrant schendt!

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij. DVZ heeft na een procedure van meer dan 3 jaar, waarvan hij meer dan twee jaar en half legaal op het grondgebied verblijft, de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard zou worden!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren en de aanvraag van verzoeker niet correct te behandelen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat DVZ bovendien het rechtzekerheidsbeginsel eveneens flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Verzoeker diende een aanvraag in op 29.11.2010 en diende vervolgens drie jaar en half te wachten op een definitieve beslissing. Deze werkwijze van DVZ creëerde dan ook verwachtingen in hoofde van verzoeker!

Het is kennelijk onredelijk om de aanvraag van verzoeker, na hem voor meer dan twee jaar en half in het bezit te stellen van legaal verblijf, ongegrond te verklaren. Zonder ook maar de actuele medische situatie te willen kennen.

Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier.

Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 .

Hoe kan een ziekte waarbij men levenslang behandeld dient te worden geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

2) Aangaande de situatie in India

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in India. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken alhoewel de behandelende geneesheer specifiek vermeldt dat de inname van medicatie nodig is!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

Er is helemaal geen vermelding of verwijzing naar de medicatie die verzoeker dient te nemen, alhoewel dit duidelijk vermeld staat in de bijgevoegde medische attesten.

Is dit een bewuste keuze of loutere onzorgvuldigheid?!

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Het is voor verzoeker totaal onbegrijpelijk waarom men weigert met alle stukken en de medische toestand van verzoeker rekening te houden.

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uw Raad blijft zich uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. "

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate

behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet."

Uit arrest nr. 107 337 van 25.07.2013 , arrest nr 107 483 van 26.07.2013 en latere arresten van uw Raad blijkt ondertussen duidelijk dat dit vaste rechtspraak geworden is.

Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst!

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Bovendien dient verwerende partij er rekening mee te houden dat verzoeker meer dan 4 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Tot wie zou hij zich kunnen richten voor hulp en ondersteuning?!

Verzoeker begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- artikel 7 van het K.B. 17 mei 2007 - Koninklijk Besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard. Verzoekende partij houdt voor niet te begrijpen waarom haar aanvraag ongegrond verklaard werd. Zij stelt ernstig ziek te zijn. Haar aanvraag zou op onzorgvuldige wijze zijn behandeld.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940,14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

" De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat verzoekers medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld, doordat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

De verzoekende partij houdt voor dat haar behandelende arts de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-adviseur, doch zulks impliceert uiteraard niet dat de arts-adviseur een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd.

Immers dient te worden benadrukt dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De arts-adviseur heeft in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) inderdaad een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een medische attest heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 30.08.2013 blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst beschikbaar is.

De arts-adviseur stelde hierbij uitdrukkelijk vast dat verzoekende partij in de periode juni - oktober 2010 medische zorgen kreeg in het kader van een ontwikkelingsdefect van de uitwendige genitalia. Er werd tevens vermeld dat de verdere behandeling en prognose af te wachten waren in functie van de evolutie (al dan niet medisch-chirurgisch).

Evenwel diende de arts-adviseur vast te stellen dat een concrete urologische diagnose en/of de precieze aard van de lopende medische behandeling en de waarschijnlijke operatieve ingreep niet verder gespecificeerd zijn!

De beschouwingen van verzoekende partij aangaande 'de graad van ernst' van de aandoening zijn niet dienstig.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Evenwel werd de aangehaalde urologische problematiek niet bevestigd door overtuigende urologische onderzoeken/verslagen. Verzoekende partij betwist dit gegeven ook niet.

De arts-adviseur heeft, op grond van de voorlegde medische attesten van verzoekende partij, besloten dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn dan ook niet zal leiden tot een acute levensbedreiging.

De loutere beweringen van verzoekende partij als zou verzoekende partij 'niets of niemand meer hebben in het land van herkomst' en geen 'onderkomen of verblijf meer kunnen bekomen, kunnen niet worden gevolgd. Vooreerst wordt hier geen bewijs van geleverd, en verder is dit ook geenszins geloofwaardig gelet op het feit dat verzoekende partij het grootste deel van zijn leven wel in India heeft doorgebracht.

Verweerder laat dienaangaande nog gelden dat het onmiskenbaar de bedoeling is geweest van de wetgever dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van diens beslissing zou steunen op het advies van de arts-adviseur (dat aan verzoekende partij onder gesloten omslag werd betekend samen met de bestreden beslissing).

"De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de beoordeling van de ziekte en of deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. Deze ambtenaar-geneesheer dient volgens artikel 9ter van de vreemdelingenwet eveneens de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, en de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, te beoordelen. Deze ambtenaar-geneesheer verschaft over al deze elementen een advies." (R.v.V. nr. 85.215 dd. 21.02.2012)

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verzoekende partij houdt voor dat de arts-adviseur tot een héél andere conclusie zou zijn gekomen, indien hij het dossier en verzoekende partij grondig zou hebben onderzocht. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat geen lichamelijk onderzoek werd gevoerd.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, verwijst verweerder naar de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) waarin betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende wordt gesteld:

"De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te man onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen." (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten.

Bijgevolg is de verzoekende partij haar kritiek als zou de verzoekende partij moeten onderworpen zijn aan een medisch onderzoek, manifest ongegrond. Een dergelijk standpunt is uiteraard onverzoenbaar met het feit dat de wetgever de arts-adviseur volledig vrij laat in diens beoordeling.

De verwerende partij verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij naar voor gebrachte medische gegevens grondig werden onderzocht. Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen verzoeker al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

Zie ook:

"Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan." (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

"het mogelijk gegeven dat verzoeker aanbood om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande zijn medische situatie maakt niet dat de arts-adviseur wiens advies de verwerende partij gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan. "

(R.v.V. nr. 96.119 dd. 30.01.2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

De verzoekende partij houdt nog voor dat de arts-adviseur de actuele situatie van haar gezondheidstoestand niet heeft willen onderzoeken, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij schijnbaar voorbij gaat aan de inhoud van art. 9ter Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat de verzoekende partij, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, gehouden is deze over te maken.

Inderdaad, wanneer de verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de

verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Zie in die zin:

"De zorgvuldigheidsplicht houdt echter niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, niet is onderbouwd met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan - voorafgaand aan het nemen van een beslissing - op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook met zich mee dat de verzoekende partijen, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten zouden beschikken, zij deze dienen over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan en dient te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Weliswaar is het tijdsverloop tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verzoekende partijen te wijten, doch artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen zelf toe om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken, en niet aan het bestuur. Indien de medische informatie waarover de ambtenaar-geneesheer beschikt onvolledig is of niet actueel, dan kan dit in casu enkel aan de verzoekende partijen zelf worden verweten nu deze op een tijdsverloop van meer dan 10 maanden slechts één medisch getuigschrift, daterend van 18 mei 2011 hebben voorgelegd. Dergelijke vaststelling is niet van aard om afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De bewijslast voor het bestaan van het risico rust immers op de aanvragers zelf [...] De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening niet toelaat de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen noch de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst te beoordelen, waardoor er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Kosovo. Gelet op deze conclusie kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij met de gezondheidszorg in Kosovo en de toegang ertoe rekening had moeten houden en kunnen zij niet stellen dat zij zich louter beperkt tot het beoordelen van de actualiteit van het medisch dossier, nu het gebrek aan actualiteit de verwerende partij verhindert deze afwegingen te maken. Precies omdat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn om de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen of de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst wordt geconcludeerd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Kosovo. De ontoereikendheid van de ter beschikking gestelde medische informatie leidt ertoe dat niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 90 755 van 30 oktober 2012)

"De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust derhalve op de schouders van de vreemdeling: verzoeker kan zijn eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoeker toekomt om, indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten.

Dit houdt ook in dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. "

(R.v.Y. nr. 72 455 van 22 december 2011, www.rw-cce.be)

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat uit het advies dd. 30.08.2013 zou blijken dat dit werd genomen om een beslissing tot ongegrondheid te kunnen nemen en niet om de werkelijke gezondheidstoestand van de verzoekende partij na te gaan, laat verweerder nog gelden dat dergelijke kritiek op niets gestoeld is en bovendien volkomen voorbij gaat aan de concrete overwegingen van de arts-adviseur.

Verweerder herhaalt nogmaals dat uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd, waarbij onderzoek werd gevoerd naar de specifieke medische aandoening van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Het is aan de verzoekende partij zelf om de nodige medische attesten voor te leggen die de behandeling/diagnose specificeren.

Subsidiair merkt verwerende partij nog op dat verzoekende partij niet dienstig bij haar verzoekschrift een recent medisch attest dd. 21.02.2014 kan voegen, die zij voordien niet heeft voorgelegd aan de gemachtigde van de Staatssecretaris. Aan de gemachtigde kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Het medisch attest dateert ten andere zelfs van na het nemen van de bestreden beslissing op 05.09.2013.

De verzoekende partij houdt in haar enig middel nog voor dat het afleveren van een AI, gedurende drie jaar, reeds tegensprekt dat de verzoekende partij haar aandoening niet voldoende ernstig zou zijn.

In antwoord op de kritiek van de verzoekende partij, laat verweerder gelden dat het AI op 31.01.2011 aan de verzoekende partij werd afgeleverd, nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging ontvankelijk diende te worden verklaard.

Verweerder merkt op dat artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stipuleert in welke gevallen een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard. Het loutere feit dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, impliceert echter geenszins dat door de arts-adviseur noodzakelijkerwijs dient te worden vastgesteld dat de aandoening voldoende ernstig is om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden gemachtigd.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Verzoekende partij kan zich niet dienstig op enige verwachtingen in haren hoofde beroepen, net gelet op het feit dat zij wist dat haar aanvraag nog ten gronde diende te worden beoordeeld.

In een tweede onderdeel bij haar eerste middel levert de verzoekende partij nog kritiek op het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicatie in het land van herkomst. De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er enkel op zou gericht zijn om de aanvraag te weigeren.

De beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd door de arts-adviseur uitdrukkelijk vastgesteld dat uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat geen aandoening voorhanden is die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hii verblijft. De arts-adviseur werd geenszins op de hoogte gesteld van een actuele behandeling die door verzoekende partij zou worden gevolgd. Er blijkt dan ook niet dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar deze stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich louter heeft beperkt tot het onderzoek of zijn medische problemen direct levensbedreigend, kritiek of vergevorderd zijn.

Tevens moet worden geduïd dat wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitsprekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagepeet of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van de Raad waarbij administratieve beslissingen werden vernietigd op basis van de vaststelling dat een ambtenaar-geneesheer had nagelaten te onderzoeken of een medisch probleem een reëel risico inhield voor de fysieke integriteit van een vreemdeling of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in diens land van herkomst.

Verweerder laat nog gelden dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar de verzoekende partij naar verwijst, geenszins dienstig is, gelet op het feit dat in casu de arts-adviseur zijn

onderzoek niet beperkte tot de vaststelling dat de aandoening van de verzoekende partij niet onmiddellijk levensbedreigend is. Andermaal dient te worden benadrukt dat de arts-adviseur uitdrukkelijk concludeerde dat er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit, noch voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite, om te voldoen aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Tot slot merkt verwerende partij nog op dat verzoekende partij niet ingaat op de door haar voorgehouden schending van artikel 7 van het K.B. van 17 mei 2007, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

3.3. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht "zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991".

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van genoemde bepaling ongegrond wordt verklaard nu de medische elementen aangehaald voor de verzoekende partij niet kunnen weerhouden worden als grond voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 augustus 2013 dat de basis vormt voor de bestreden beslissing en er een onlosmakelijk geheel mee vormt.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). De verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van dit advies en toont verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen in die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

(...)

§ 5

(...)

§ 6

(...)

§ 7

(...)."

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is aldus van toepassing op de volgende toepassingsgevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

In casu steunt de bestreden beslissing op het volgende advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 augustus 2013, dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.11.2010.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Medisch getuigschrift d.d. 22/09/2010, opgesteld door dr. Z.M. (...), huisarts.
- 2 medische getuigschriften d.d. 26/10/2010, eveneens opgesteld door dr. Z.M. (...).

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 26/10/2010.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 23-jarige man in de periode juni - oktober 2010 medische zorgen kreeg in het kader van een ontwikkelingsdefect van de uitwendige genitalia.

Dr. M. (...), huisarts, attesteerde in het medisch getuigschrift van 22/09/2010 dat de betrokkene door hem in juni 2010 voor specialistisch advies verwezen werd (urologie in St-Jan) en dat de specialist een behandeling van 2 maanden voorgeschreven had, dewelke bij een herevaluatie in augustus 2010 voor 2 maanden verlengd zou zijn.

In de aanvullende medische getuigschriften van 26/10/2010 bevestigde dr. M. (...) dat een medische behandeling bezig was sinds juni 2010, dat een operatieve ingreep waarschijnlijk was, dat de voorziene

duur van de noodzakelijke behandeling, de evolutie en de prognose af te wachten waren in functie van de evolutie en dat medisch-chirurgische opvolging noodzakelijk was en dat dit 1 jaar en zelfs meer kon duren.

Een concrete urologische diagnose en/of de precieze aard van de lopende medische behandeling en de waarschijnlijke operatieve ingreep in verband met het beschreven ontwikkelingsdefect van de uitwendige genitalia zijn niet gespecificeerd in de voorgelegde medische getuigschriften en we beschikken ook niet over aanvullende medische (urologische) getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de evolutie van de urologische problematiek onder behandeling en een eventuele huidige lopende noodzakelijke urologische behandeling/opvolging (zoals bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) urologie, of eventueel een operatieverslag).

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. De aangehaalde urologische problematiek wordt niet bevestigd door overtuigende urologische onderzoeken/verslagen. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit de medische attesten gevoegd aan de aanvraag, waarnaar het advies verwijst en die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt inderdaad dat er sprake is van een ontwikkelingsdefect van de uitwendige genitalia. De behandelende arts voorziet als gevolg van een stopzetting van de behandeling, die is begonnen op 2 juni 2010 maar waarvoor nog geen interventie/hospitalisatie heeft plaatsgehad, dat *"si les organes genitaux externes ne se développent pas -> aura des repercussions psychologiques (complexes d'infériorités...)"*. De behandelende arts acht een medisch-chirurgische opvolging als noodzakelijk. Hij voorziet in het attest van 26 oktober 2010 een behandelingsduur van 1 jaar, waarbij verder gekeken wordt naar de evolutie. Uit het medisch attest van 22 september 2010 blijkt dat de specialist een behandeling van 2 maanden had voorgeschreven, die na controle in augustus 2010 met 2 maanden werd verlengd. De ambtenaar-geneesheer merkt terecht op dat een concrete urologische diagnose en/of precieze aard van de lopende medische behandeling en de waarschijnlijke operatieve ingreep niet worden gespecificeerd in de voorgelegde attesten en dat hij ook niet beschikt over aanvullende gegevens aangaande de evolutie onder behandeling en een eventuele huidige lopende noodzakelijke behandeling en/of opvolging.

Gelet op de gegevens van het administratief dossier kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij niet begrijpt waarom de verwerende partij stelt dat er geen bedreiging is voor het leven. Zij doet met haar betoog geen afbreuk aan de conclusie van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies, namelijk dat uit de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat er een actuele directe bedreiging is voor het leven of een actuele kritieke gezondheidstoestand, zodat er geen sprake is van een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Evenmin kan zij de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer verwijten niet alle hypothesen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals hoger aangegeven, te hebben onderzocht. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, blijkt uit de medische stukken allerminst dat er slechts onder de juiste medische omstandigheden sprake zal kunnen zijn van een stabilisatie van de symptomen en dat er sprake zou zijn van een levensbedreigende aandoening, die een levenslange behandeling behoeft. Deze beweringen stroken niet met de stukken opgesteld door de behandelende arts. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij een oppervlakkig en onzorgvuldig onderzoek en

meent dat de door haar voorgelegde stukken bewijzen dat haar ziekte ernstig en levensbedreigend is. Door deze loutere bewering weerlegt de verzoekende partij niet de hierboven weergegeven bevindingen van de ambtenaar-geneesheer. Vooreerst laat zij na te preciseren met welk medisch gegeven of met welk attest geen rekening zou gehouden zijn in het advies. Zij stelt dat haar aandoening nauwgezette zorg en opvolging vereist en dat de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk acht dat zij hulp en ondersteuning krijgt. In het standaard medisch getuigschrift stelt de behandelende geneesheer weliswaar dat bij stopzetting van de behandeling psychologische gevolgen zoals een inferioriteitsgevoel mogelijk zijn en dat behandeling en opvolging noodzakelijk is. Uit de medische attesten blijkt dat de verzoekende partij medicatie inneemt.

De verzoekende partij gaat voorbij aan de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer die stelt:

“Dr. M. (...), huisarts, attesteerde in het medisch getuigschrift van 22/09/2010 dat de betrokkene door hem in juni 2010 voor specialistisch advies verwezen werd (urologie in St-Jan) en dat de specialist een behandeling van 2 maanden voorgeschreven had, dewelke bij een herevaluatie in augustus 2010 voor 2 maanden verlengd zou zijn.

In de aanvullende medische getuigschriften van 26/10/2010 bevestigde dr. M. (...) dat een medische behandeling bezig was sinds juni 2010, dat een operatieve ingreep waarschijnlijk was, dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling, de evolutie en de prognose af te wachten waren in functie van de evolutie en dat medisch-chirurgische opvolging noodzakelijk was en dat dit 1 jaar en zelfs meer kon duren.

Een concrete urologische diagnose en/of de precieze aard van de lopende medische behandeling en de waarschijnlijke operatieve ingreep in verband met het beschreven ontwikkelingsdefect van de uitwendige genitalia zijn niet gespecificeerd in de voorgelegde medische getuigschriften en we beschikken ook niet over aanvullende medische (urologische) getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de evolutie van de urologische problematiek onder behandeling en een eventuele huidige lopende noodzakelijke urologische behandeling/opvolging (zoals bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) urologie, of eventueel een operatieverslag).

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. De aangehaalde urologische problematiek wordt niet bevestigd door overtuigende urologische onderzoeken/verslagen. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

In de mate dat de verzoekende partij nieuwe medische gegevens aan het verzoekschrift toevoegt, kan de Raad hiermee in het kader van zijn wettigheidscontrole geen rekening houden indien deze niet kenbaar zijn gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad dient zich in zijn wettigheidstoets te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat er geen rekening is gehouden met alle stukken blijkt dit niet voor de Raad en laat de verzoekende partij na te preciseren met welk stuk dan wel geen rekening is gehouden.

Voorts is het gegeven dat de verzoekende partij inmiddels al meer dan 4 jaar niet in haar land van herkomst is geweest irrelevant voor de beoordeling van een aanvraag die zich steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verder beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere bewering waar zij stelt dat zij geen hulp en ondersteuning zou kunnen krijgen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat zij er naar eigen zeggen 4 jaar niet meer zou zijn geweest, er niemand meer zou hebben en er geen onderkomen zou hebben, toont dit niet aan.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan verder geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken of om bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het is enkel indien hij dit nodig acht, dat de ambtenaar-geneesheer de vreemdeling kan onderzoeken, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden. Immers, hoewel artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet erin voorziet dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht "*de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen*", is hij hiertoe niet verplicht (cf. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)). Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer en de bewijslast inzake de medische verblijfsaanvraag blijft in de eerste plaats op de aanvrager zelf rusten. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrij gelaten. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet vermelde risico en de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de vreemdeling verblijft. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen. Bovendien geeft de verzoekende partij niet aan wat een bijkomend onderzoek zou hebben opgeleverd dat in strijd zou zijn met de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer of wat zij beschouwt als aanwijzingen die een bijkomend onderzoek noodzakelijk zouden maken.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing in samenlezing met het advies om welke reden de ambtenaar-geneesheer de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet heeft onderzocht. Aangezien de ambtenaar-geneesheer oordeelde "*Een concrete urologische diagnose en/of de precieze aard van de lopende medische behandeling en de waarschijnlijke operatieve ingreep in verband met het beschreven ontwikkelingsdefect van de uitwendige genitalia zijn niet gespecificeerd in de voorgelegde medische getuigschriften en we beschikken ook niet over aanvullende medische (urologische) getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de evolutie van de urologische problematiek onder behandeling en een eventuele huidige lopende noodzakelijke urologische behandeling/opvolging (zoals bijvoorbeeld (een) consultatieverslag(en) urologie, of eventueel een operatieverslag). (...) Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. De aangehaalde urologische problematiek wordt niet bevestigd door overtuigende urologische onderzoeken/verslagen. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.*", is een verder onderzoek in die zin niet nodig. Bovendien blijkt uit de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet dat "*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*" De ambtenaar-geneesheer heeft ontegensprekelijk een volledig andere taak dan de behandelende geneesheer en beoordeelt het dossier in volle onafhankelijkheid. Het staat de ambtenaar-geneesheer die de verwerende partij adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer die door de verzoekende partij werd gecontacteerd en die een standaard medisch getuigschrift invulde.

Er dient te worden besloten dat de verwerende partij in casu een grondig onderzoek heeft gevoerd en dat de verzoekende partij nalatig is geweest om accurate, precieze en actuele medische gegevens over te maken aan de verwerende partij. Het advies van de ambtenaar-geneesheer is klaar en duidelijk en vindt steun in het administratief dossier. Voorts blijkt duidelijk uit het advies dat de medische gegevens die zijn voorgelegd niet toelaten te besluiten dat de aandoening ernstig en levensbedreigend zou zijn. Een loutere ontkenning hiervan door de verzoekende partij laat niet toe dit advies als onjuist te bestempelen.

Uit het advies blijkt geenszins dat de aandoening van de verzoekende partij maar als ernstig wordt beschouwd indien zij "halfdood" zou zijn of indien deze vergevorderd zou zijn, wat de verzoekende partij onterecht stelt.

De verzoekende partij verwijst voorts naar rechtspraak van de Raad, maar laat na te verduidelijken op welke wijze deze rechtspraak betrekking heeft op onderhavige zaak en aan te tonen dat deze arresten gelijkaardige gevallen betreffen. De verwijzingen zijn niet dienstig.

Het gegeven dat de verwerende partij de aanvraag ontvankelijk verklaarde wil verder enkel zeggen dat redenen van onontvankelijkheid ontbraken. Hieruit kan niet noodzakelijkerwijze afgeleid worden dat de aandoening ernstig is. Een ontvankelijkheidsbeslissing geeft aldus geenszins een indicatie over de graad van ernst van de aandoening, zoals de verzoekende partij beweert. De verzoekende partij kan dus niet uit de afgifte van een attest van immatriculatie naar aanleiding van de ontvankelijkheidsbeslissing bepaalde verwachtingen, laat staan zekerheden, afleiden met betrekking tot het verdere verloop van de procedure. Zij diende immers te weten dat de aanvraag nog ten gronde diende te worden beoordeeld.

Gelet op de vaststelling dat geen ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon weerhouden worden diende de verwerende partij zoals gesteld niet over te gaan tot een onderzoek naar de behandelbaarheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in India. In elk geval dient te worden herhaald dat in casu geen actueel noodzakelijke behandeling wordt weerhouden, hetgeen door de verzoekende partij niet met concrete elementen wordt weerlegd, zodat verder onderzoek in het kader van de tweede hypothese zich in casu niet opdrong.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan waarom zij meent dat de voorliggende feiten niet samen zouden zijn beoordeeld. Zij kan verder niet ernstig voorhouden dat het advies van de ambtenaar-geneesheer zo is opgesteld dat het lijkt alsof het genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen. Dit betreft een nietszeggende loutere veronderstelling die geen afbreuk doet aan de concrete motieven.

Evenmin kan de verzoekende partij ernstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer niet de actuele situatie heeft willen onderzoeken, nu net in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt gewezen op het gebrek aan actuele medische gegevens, waarbij de ambtenaar-geneesheer opmerkt dat hij de beoordeling zal doen spijs het gebrek aan actualisering. Hieruit blijkt allerm minst een onwil om de actuele medische situatie te beoordelen. Verder kwam het de verzoekende partij toe in het kader van haar aanvraag alle nuttige en actuele stukken over te maken. Zij kan haar eigen nalatigheid niet aan de tegenpartij verwijten. De verwerende partij is geenszins verplicht bijkomende gegevens op te vragen. Het kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij nieuwe stukken waarover zij in de loop van de procedure beschikt, overmaakt aan de diensten van de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Het komt de verzoekende partij toe haar aanvraag te actualiseren en de ambtenaar-geneesheer dient slechts rekening te houden met de medische stukken die een aanvrager overmaakt. In casu toonde de verzoekende partij niet aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog medische hulp behoefde. Er wordt nog op gewezen dat de ambtenaar-geneesheer zelfs meer dan "1 jaar en meer" heeft gewacht na het medische attest van 26 oktober 2010 alvorens zijn advies op te stellen. Gelet op het stilzwijgen in hoofde van de verzoekende partij kon de ambtenaar-geneesheer ervan uit gaan dat de noodzakelijke behandelingen achter de rug waren.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer niet geoordeeld zou hebben in lijn met het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij eveneens het vertrouwensbeginsel geschonden acht. Dit beginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij kan in casu niet ernstig voorhouden dat zij erop kon vertrouwen dat de situatie in het land van herkomst dient te worden onderzocht of dat de ontvankelijkheidsbeslissing met zich mee zou brengen dat de aanvraag ook gegrond zou worden verklaard. Zoals hoger uiteengezet drong een dergelijk onderzoek van de behandelmogelijkheden in India zich in casu niet op. Voorts maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer haar actuele medische situatie niet hebben onderzocht, zoals zij voorhoudt. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij roept ten slotte in de hoofding van haar middel de schending in van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. De Raad stelt vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN